DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)
15. december 1988 *

I de forenede sager 166 og 220/86,

Irish Cement Limited, et irsk selskab med hjemsted i Dublin, Irland, ved Philippe Bentley, Barrister of Lincolns Inn, og John Ratcliff, Barrister of the Middle Temple, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokatfirmaet Stanbrook and Hooper, 7, Val-Sainte-Croix,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ved juridisk konsulent i Kommissionen Thomas F. Cusak og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

hvori der er nedlagt påstand om, at det statueres, at Kommissionen i strid med Traktaten har undladt at give sagsøgeren nogen meddelelse om indledningen af en procedure i henhold til Traktatens artikel 93, stk. 2, samt om annullation af en af Kommissionen efter anlæggelsen af den første sag truffet afgørelse om ikke at indlede en procedure i henhold til nævnte bestemmelse,

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling),

sammensat af formanden for Tredje Afdeling, F. Grévisse, som fungerende formand for Femte Afdeling, dommerne Sir Gordon Slynn, J. C. Moitinho de Almeida, G. C. Rodríguez Iglesias og M. Zuleeg,

generaladvokat: M. Darmon
justitssekretær: fuldmægtig B. Pastor

* Processprog: Engelsk.

på grundlag af retsmøderapporten og efter mundtlig forhandling den 18. oktober 1988,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 8. november 1988,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens Justitskontor den 10. juli 1986, har Irish Cement Limited, Dublin, under henvisning til EØF-Traktatens artikel 175, stk. 3, anlagt sag med påstand om, at det statueres, at Kommissionen i strid med Traktaten har undladt at give sagsøgeren nogen meddelelse om indledningen af en procedure i henhold til Traktatens artikel 93, stk. 2, vedrørende en økonomisk støtte, som Northern Irish Development Board har ydet til Sean Quinn Quarries Limited (herefter benævnt »SQQL«), således som sagsøgeren havde anmodet Kommissionen om ved skrivelse af 28. marts 1986 (sag 166/86).

2 Ved stævning, indgivet den 12. august 1986, har Irish Cement Limited under henvisning til EØF-Traktatens artikel 173, stk. 2, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens afgørelse af 14. juli 1986 om ikke at indlede en procedure i henhold til Traktatens artikel 93, stk. 2, vedrørende den nævnte støtte. Sagsøgeren har i stævningen i denne sag endvidere nedlagt påstand om, at det fastslås, jfr. Traktatens artikel 175, stk. 3, at Kommissionen fortsat ikke har taget stilling til samtlige de spørgsmål, der blev rejst i den skrivelse, som sagsøgeren fremsendte til Kommissionen den 28. marts 1986 (sag 220/86).

3 Ved skrivelse af 17. april 1985 til generaldirektøren for konkurrence, der var forsynet med overskriften »EØF-Traktatens artikler 92 og 93«, indgav sagsøgeren en »formel klage« over en støtte til SQQL, der skulle dække 30-50% af omkostningerne til de investeringer, der var forbundet med at opføre en cementfabrik i Derrylin, County Fermanagh, Nordirland. Til støtte for sin klage gjorde sagsøgeren gældende, at støtten ville skabe en konkurrencefordrejning, idet sagsøgeren selv

fra den irske regering kun havde modtaget en støtte på 10% af omkostningerne til de investeringer, der var forbundet med at forøge cementproduktionen ved sagsøgerens fabrik i Limerick. Sagsøgeren anførte endvidere, at der var en for stor cementproduktionskapacitet på øen Irland som helhed, og at gennemførelsen af de planlagte investeringer ville påføre sagsøgeren skade. For at gøre det muligt for Kommissionen at vurdere spørgsmålet om denne skade tilbød sagsøgeren at forelægge yderligere oplysninger for Kommissionen på den betingelse, at disse blev behandlet fortroligt.

4 Som svar herpå meddelte generaldirektøren for konkurrence ved skrivelse af 14. maj 1985 sagsøgeren, at den pågældende støtte var blevet ydet i overensstemmelse med de samordningsprincipper vedrørende støtteordninger med regionalt sigte, som Kommissionen fastlagde i sin meddelelse til medlemsstaterne af 21. december 1978 (EFT 1979, C 31, s. 9). Generaldirektøren anførte, at de nationale myndigheder uden forudgående meddelelse til Kommissionen kunne yde støtte med indtil 50% af planlagte investeringer, og at det under disse omstændigheder næppe var relevant for sagsøgeren at fremlægge yderligere oplysninger.

5 Den 28. marts 1986 fremsendte sagsøgeren til generaldirektøren for konkurrence en yderligere skrivelse, hvori sagsøgeren gjorde gældende, at Kommissionen ikke rådede over tilstrækkelige oplysninger til at kunne vurdere støttens følgevirkninger for den pågældende sektor, jfr. princip nr. 11 i samordningsprincipperne. Sagsøgeren vedlagde skrivelsen et memorandum, som efter sagsøgerens opfattelse godtgjorde, at den omhandlede støtte på grund af dens følgevirkninger for den pågældende sektor ikke uden forudgående meddelelse til Kommissionen burde have været ydet. Støtten ville ikke skabe yderligere beskæftigelse, men kun flytte arbejdspladser, hvorfor den ikke kunne anses for forenelig med fællesmarkedet, jfr. Traktatens artikel 92, stk. 3. Sagsøgeren anmodede under henvisning hertil Kommissionen om at indlede proceduren i henhold til Traktatens artikel 93, stk. 2, og at give sagsøgeren meddelelse om, at denne procedure var blevet indledt, idet sagsøgeren endvidere opfordrede Kommissionen til at ændre samordningsprincipperne således, at en regionalstøtte ikke kan ydes uden forudgående meddelelse til Kommissionen, og således, at støttens følgevirkninger for den pågældende sektor i hvert tilfælde skal undersøges, før støtten erklæres for forenelig med fællesmarkedet.

6 Som svar herpå meddelte generaldirektøren for konkurrence i en skrivelse af 14. juli 1986 sagsøgeren følgende:

»Som allerede anført i den tidligere skrivelse... af 14. maj 1985, er støtten til Sean Quinn Quarries Limited med henblik på opførelsen af en cementfabrik i Nordirland omfattet af en støtteordning, som Kommissionen har fundet forenelig med fællesmarkedet, jfr. EØF-Traktatens artikel 92, stk. 3. Kommissionen kan derfor ikke gribe ind over for ydelsen af denne støtte.«

7 Det af sagsøgeren den 12. august 1986 anlagte annullationssøgsmål, sag 220/86, er rettet mod denne afgørelse af 14. juli 1986.

8 Vedrørende sagens faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb samt parternes anbringender og argumenter henvises i øvrigt til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende, såfremt det på de enkelte punkter er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

9 Det bemærkes indledningsvis, at generaldirektøren for konkurrence i skrivelsen af 14. maj 1985 tog stilling til en »formel klage« rettet mod den omtvistede støtte til SQQL på grundlag af Traktatens artikler 92 og 93. En sådan klage kunne ikke have noget andet formål end at foranledige, at proceduren i henhold til Traktatens artikel 93, stk. 2, blev indledt, hvilket generaldirektøren for konkurrence som ovenfor anført afviste under henvisning til, at den pågældende støtte var i overensstemmelse med de fastlagte samordningsprincipper på dette område og kunne ydes uden forudgående meddelelse til Kommissionen.

10 Det sidste afsnit i skrivelsen af 14. maj 1985, hvorefter det »næppe var relevant« for sagsøgeren at fremlægge yderligere oplysninger, må ses i lyset af det ovenfor anførte. Efter den af Kommissionen angivne begrundelse var denne under alle omstændigheder afskåret fra at gribe ind over for ydelsen af den pågældende støtte, og sagsøgeren kunne derfor ikke med rette forvente, at såfremt selskabet fremlagde yderligere oplysninger, ville Kommissionen genoverveje spørgsmålet.

11 Skrivelsen af 14. maj 1985 var således udtryk for en afgørelse fra Kommissionen om at afvise klagen vedrørende støtten til SQQL. Den havde dermed endelige

retsvirkninger i forhold til sagsøgeren. Det er ubestridt, at den nævnte afgørelse ikke rettidigt blev indbragt til prøvelse for Domstolen.

12 Sagsøgeren gør gældende, at Kommissionen i sin skrivelse af 14. juli 1986 henviste til andre faktiske og retlige omstændigheder end i sin første skrivelse. Sagsøgeren anfører navnlig, at Kommissionen, da den fremsendte skrivelsen af 14. juli 1986, var blevet klar over, at den støtteordning, som den omtvistede støtte var blevet ydet i henhold til, var »Standard Capital Grants Scheme« og ikke »Selective Financial Assistance Scheme«, som der fejlagtigt var blevet henvist til i skrivelsen af 14. maj 1985. Sagsøgeren gør på denne baggrund gældende, at skrivelsen af 14. juli 1986 må anses som udtryk for en ny afgørelse, der kan gøres til genstand for en særskilt sag i medfør af Traktatens artikel 173.

13 Der kan ikke gives sagsøgeren medhold heri, idet fejlen med hensyn til den pågældende støtteordning ikke kan skabe grundlag for at anse afgørelsen fra 1986 som en ny afgørelse. Da den pågældende støtte ikke oversteg de ved samordningsprincipperne fastsatte grænser, var spørgsmålet om, hvilken af de to i Nordirland gældende ordninger der konkret var blevet anvendt, uden betydning.

14 Sagsøgeren gør endvidere gældende, at afgørelsen fra 1986 havde en anden genstand end afgørelsen fra 1985. I den første skrivelse tog Kommissionen stilling til sagsøgerens klage, hvorved sagsøgeren anfægtede støtten til SQQL, for så vidt denne oversteg den støtte, som de irske myndigheder havde ydet sagsøgeren. I den anden skrivelse tog Kommissionen stilling til en klage, hvis genstand gik videre, idet klagen var rettet mod enhver form for støtte ydet af myndighederne i Nordirland inden for cementsektoren.

15 Der kan heller ikke gives sagsøgeren medhold heri. Det fremgår af begrundelsen til afgørelsen af 14. maj 1985, at denne udelukkede enhver form for efterprøvelse, for så vidt angår støtten til SQQL, det være sig en efterprøvelse omfattende hele støtten eller kun den del af denne, der oversteg den støtte, som var blevet ydet sagsøgeren.

16 Herefter, og idet bemærkes, at det er ufornødent at undersøge, hvorvidt sagsøgeren berøres umiddelbart og individuelt af afgørelsen af 14. juli 1986, må det lægges til grund, at denne afgørelse blot er udtryk for en bekræftelse af afgørelsen af 14. maj 1985, hvorfor den sag, der er anlagt til prøvelse af førstnævnte afgørelse, for så vidt bør afvises.

17 Hvad angår passivitetssøgsmålet (sag 166/86) og de tilsvarende påstande i den anden sag (sag 220/86), bemærkes blot, at Kommissionen ved sin skrivelse af 14. maj 1985 tog stilling til den anmodning om at indlede proceduren i henhold til artikel 93, stk. 2, som sagsøgeren gentog i sin skrivelse af 28. marts 1986, og at artikel 175 — således som Domstolen har fastslået i dommen af 13. juli 1971 (Komponistenverband, 8/71, Sml. s. 163) — omhandler passivitet i form af en manglende afgørelse eller stillingtagen, og ikke det forhold, at der træffes en anden afgørelse end den, som de berørte parter havde ønsket eller fundet nødvendig.

18 Den under henvisning til Traktatens artikel 175, stk. 3, anlagte sag vil herefter ligeledes være at afvise.

Sagens omkostninger

19 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at betale sagens omkostninger, såfremt der er nedlagt påstand herom. Sagsøgeren har tabt sagerne og bør derfor dømmes til at betale omkostningerne.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

1) Sagerne afvises.

2) Sagsøgeren betaler sagsomkostningerne.

Grévisse Gordon Slynn

Moitinho de Almeida Rodríguez Iglesias Zuleeg

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 15. december 1988.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

F. Grévisse
Fungerende formand for Femte Afdeling
Formand for Tredje Afdeling